fuaiḋ = ċuaiḋ passim

12576

Ridire an Ċlóiċín Uaine.

Nuair a ṗós sé ní raiḃ ~~aon~~ ḋe ċómluadar 'na a ṫeaċ aċ é féin agus a ḋeirḃṡiúr. Well ṗós sé an ḃean seo agus ḃí éad aice leis an ngráḋ ḃí aige ḋá ḋeirḃṡiúir. Sul má ċomnuiġeaḋ sé le n-a ḃean ~ "Goidé mar atá tú a ḋeirḃṡiúir ó d'imṫiġ mé indiu?" ḃéaḋ sé ar sin ag cur a ḃean ag éad. Ba ḋóiġ léiṫe go raiḃ níos mó gráḋa aige ḋá ḋeirḃṡiúir 'ná ḋí féin. Ḟuaiḋ sé amaċ lá ag fiaḋaċ agus an am ḃí sé ar easḃaḋ (perhaps ar baile), ċuir sí teine le n-a lán cruinneaċán 7 coirce 7 eorna 7 féir ḃí aige a ċóg sé sreaċ agus sul má ṫáiniġ sé abaile, ċuir a ḃean ~~fé~~ faoi ríṫonn an leaḃar a ḋeirḃṡiúir gan a ṁuireaċt do aon ḋuine fuair ḃaisteaḋ na h-eaglaise riaṁ.

Nuair a ṫáiniġ sé abaile d'fiafruiġ sé ḋí: "Céard mar atá tú a ḋeirḃṡiúir, ó d'imṫiġ mé indiu?"

"O tá mé go maiṫ," adúḃairt sí, "go raiḃ maiṫ agat."

Agus d'innis a ḃean dó gurḃ í a ḋeirḃṡiúir a ċuir teine insan arbar nuair a ḃí sé amuiġ.

"Well" ~~adúḃairt~~ sé "is fearr ḋeirḃṡiúir 'ná é sin féin".

Well fuair sé amaċ ag fiaḋaiċ lá ar n-a ḃárac agus nuair a ḃí sé amuiġ — — ḃí eaċ geal duḃ aige naċ ḃféadfaḋ rud ar ḃiṫ ḃualaḋ ḃí sé cóṁ mear sin i ngiorra an rása — ṫóg sí a ċlaiḋeaṁ amaċ agus an práḃla agus ġearr sí an ceann ḋen eaċ geal duḃ ⁊ ċuir sí faoi ṁionna an leaḃair a ḋeirḃriúir gan innseaċt do h-aoinne a fuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ.

"Well" dúḃairt sé, nuair a ċásaiġ sé abaile, "Cé ṁar atá tú a ḋeirḃriúir?"

"Tá mé go maiṫ go raiḃ maiṫ agat."

Dinnis a ḃean ḋó gur ġearr a ḋeirḃriúir ~~an ceann ḋen eaċ geal duḃ~~ agus dúḃairt sé léiṫe:

"Is fearr deirḃriúir ná é sin féin."

Well fuair sé amaċ an tríoṁaḋ lá agus ṁairḃ a ḃean an páirce ḃí aice agus ċuir sí faoi ṁionna an leaḃair a ḋeirḃriúir gan é innseaċt do aoinne fuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ. Well nuair a ċásaiġ sé abaile dinnis sí ḋó gur ṁairḃ a ḋeirḃriúir an páirce an lá sin.

Well lá ar n-a ḃárac ṫóg sé a ḋeirḃriúir leis agus ḃíodar ag dul trí an ċoill ṁór dúnta, ruig sé uirċe agus ḃí gruag ḃreáġ, ḟada uirċe, ⁊ ċeangail sé ~~a gruag de ċrann~~ a láṁa agus a dá ċos agus ċeangail sé a gruag de ċrann agus

ṫóg sé a sgian fiaḋaiġ agus ġearr sé an dá

láiṁ dí agus dúbairt léiṫe:

„Sin" adúbairt sé léiṫe „mar ġeall ar mo

agaiḋ-sa. Nuair a bí mé ar ceartaḋ baile.

Agus ruiġ sé ar sgian agus ġearr sé an dá ċos

dí agus dúbairt sé léiṫe:

„Sin mar ġeall ar an gceann a ġearr tú ḋe

m'eaċ ġeal duḃ."

Annsin ruiġ sé ar a sgian agus ġearr sé an

dá ċíoċ ar a brollaċ.

„Sin mar ġeall ar mo ṗáirte-se a ṁarbuiġ tú

Anois" dúbairt sé „fan annsin go dtiocfaiḋ

bás ~~cúġat mar ġeall~~ ar an rud a rinne

tú."

D'imṫiġ leis annsin uaiċe agus d'ḟág sé

ceangailte í le n-a gruaiġ i gcrann naċ ḃféadfaḋ duine

le siúḃlóċaḋ an bóṫar í ḟeiceáil. Well nuair

a bí sé ag imṫeaċt ar siúbal bí a dá ṡúil

sáiṫte, dearga ag breaṫnuġaḋ 'na diaiḋ.

Agus nuair a bí sé ag siúbal ní raiḃ aon

ḃróga air agus fuair dealg ó sgeiċ suas 'na

ċos agus ċrom sé síos le n-a tarraing amaċ.

Agus dúbairt sí:

„Iarraim-se aiċuinge ar Dia naċ ḃfágfaiḋ

an dealg sin do ċos nó go mbainfiḋ an dá láiṁ

a ġearr tú ḋe mo ġualainn-se amaċ í."

Well iompuigh sí ag rádh a h-úrnaighthe annsin
tuig?
~~ag~~ ~~Dia~~ agus ag Muire agus a mac agus ní
fada a bhí sí annsin nuair a chonnaic an
misidean agus chuimil sí a dá láimh, dá
cos, dá cíoch agus ní tuigse rinne sí é
'ná bhí siad cóm plán agus bhíodar ariamh
'na brollach. Rinne sí an cleas céadna
le n-a dá láimh nuair rinne sí le n-a dá
chos 7 a cíoch agus sgaoil sí a gruag
agus:
“Téanam liom-sa anois!” adubhairt sí.
Well thóg sí léithe í a' teach an duine uasal
agus bhí sé an-fhaidhbir, agus bhí mac óg
aige agus dubhairt sí léithe:
“Téighig isteach annsin, iarr aimsearacht
agus geóbhaidh tú é.”
Agus fuaid sí agus nuair a d'iarr sí:
uaib
“An dteastuigheann bean uaibh!”
Nuair ní raibh sí i bhfad annsin nó gur thuit
an fear óg i ngrádh léithe agus d'fhiarfruig
sé dí an bpósfadh sí é?
or searbhóganta
“Ní'l ionnam ach searbhónta” adubhairt sí,
“agus ní'l mo dóthin spré agam.
“Well tá mo dhóthin agam-sa” adubhairt an mac
óg ag an duine uasal léithe.

"Well" adubhairt sí "má ḟaiġeann tú toil t'aṫair ⁊ do ṁáṫair, má ṫugann siad a dtoil dúinn tá mé sásta tú ṗósaḋ agus ní ṗósfaiḋ mé ṫú gan cead ó t'aṫair agus do ṁáṫair."

"Ó má 's mar sin é, raċaiḋ mise ag caint lem aṫair agus mo ṁáṫair."

D'inis sé an scéal dóiḃ agus ḃí an oiread sin meas' uirṫi ins an ~~tiġ~~ teaċ go ndúḃairt an ḃeirt acu leis go mḃí a roġa de ṁnaoi á ḃreaċaḋar.

Nuair a ḃí sí pósta aige, d'inis an ḃeirt acu an t-aṫair agus an ṁáṫair an meas mór a ḃí acu uirṫi.

Ṡul má ṗósaḋ iad ní ḟéadfaḋ siad níos mó a ḋéanaḋ dá n-ingean féin. Well ḃíodar pósta timċeall le trí bliaḋna agus ḃí triúr clainne — =clainne triúr mac, acu.

"Well" adubhairt sí le n-a fear, "tá dearḃráṫair agam agus ní ḟaca mé é ó ċionn trí bliaḋan agus mara ḃfuil aon loċt agat le fágáil b'ait liom a ḋul ar cuairt ċuige aige. D'iarr sí air aiṫċuinge roiṁe sin an uair sin gan a ṗáipéirí ḃaiṗṫúġaḋ nó go dtuġfaḋ sí a toil air.

"Well" adubhairt sé léiṫe, b'ait "is maiṫ liom-sa tú ḋul ar cuairt ag do ḋearḃráṫair. B'áil liom na ṗáipéirí ṫóġailt liom-sa ar an gcuairt sin. Do toil leat féin." dubhairt sé.

ṫóg sí léiṫe a trí mac agus nuair ~~agus nuair~~ a bí
sí ag teaċt ag an teaċ is mór an t-iongnaḋ a bí
aice go bfaca sí sgeaċ láidir aoibinn álainn amaċ trí
ísoib an tíġe. Nuair a fuaiḋ sí isteaċ:
"Cé mar atá mo ḋearḃráṫair?" adúbairt sí.
"O tá mé," adúbairt sé, "i ngéibeann annso."
"Cearḋ atá ort?" dúbairt sí.
"O" dúbairt sé, "ní haċ an ḋíoġbáil orm. Ṁarbuiġ
mé mo ḋearḃráṫair" adúbairt sé, "an ḋearḃráṫair is
feárr a bí ag fear riaṁ."
"Cé'n nós a ṁarb tú í?"
"Well, ṁarb mé í," adúbairt sé, "le gearraḋ a
dá láiṁ agus a dá ċos, agus a dá ċíoċ a
ġearraḋ as a colainn; agus ċroċ mé í le
n-a gruaig ~~féin~~ fionn [ceangailte] cían geal de ċrann
mar sin agus d'fág mé ins an nós sin í agus
nuair a bí mé ag imṫeaċt uaiṫe, ċuaiḋ an
dealg so suas in mo ċos agus ní féadaḋ mé
a ṫabairt amaċ leis an bṗrion agus an [tear…]
in mo ċolainn. Ní féadann doċtúir ná
duine ar biṫ eile a bainnt amaċ agus d'fág sé
agus sin an sgeaċ a ċonnaic tú amaċ
fraoċ ísoib an tíġe."
"O" dúbairt sí "is maiṫ an ḋearḃráṫair sin," agus
ċaiṫ sí an dá láiṁ dá ċos. Bí an cos mór aige

Ṫóg sí leite a trí mac agus nuair ~~agus nuair~~ a bí sí ag teaċt ag an teaċ is mór an t-iongnaḋ a bí aice go bfaca sí sgeaċ láidir aoibinn áluinn amaċ trí ioṁ an tiġe. Nuair a fuaiḋ sí isteaċ:

"Cé ṁar atá tú a ḋearḃráṫair?" aduḃairt sí.

"O tá mé," aduḃairt sé. "i ngéibeann anseo."

"Ceard atá ort?" duḃairt sí.

"O" duḃairt sé, "ní hé an ḋíoġbáil [?] orm. Ṁarḃ mé mo ḋearḃráṫair" aduḃairt sé, "an dearḃráṫair is feárr a bí ag fear riaṁ."

"Cé'n nós a ṁarḃ tú í?"

"Well, ṁarḃ mé í," aduḃairt sé, "le gearraḋ a dá láiṁ agus a dá ċos, agus a dá ċíoċ a ġearraḋ as a colainn; agus ċroċ mé í le n-a gruaig ~~féin~~ fionn [ceangailte] cian geal de ċrann mar sin agus d'ḟág mé ins an nós sin í agus nuair a bí mé ag imṫeaċt uaiṫe, fuaiḋ an dealg so fuas in mo ċos agus ní féadaḋ mé a ṫaḃairt amaċ leis an bprian [?] agus an tea[?] in mo ċolainn. Ní féadann doċtúir nó duine ar biṫ eile a ṫaḃairt amaċ agus d'ḟás sé agus sin an sgeaċ a ċonnaiċ tú amaċ fríd ioṁ an tiġe."

"O" duḃairt sí "is mise an dearḃráṫair sin," agus ċuimil sí an dá láiṁ d'á ċos. Bí an cos mór ag[...]

"Well", adúbairt sí, "nuair an deirḃṡiúr, agus ní mé a ḋóiġ do arḃar ná do ċruiṫneaċt, ná do ċoirce ná t-eórna ná di féar aċ do ḃean féin. Agus ċuir sí mionna an leaḃair liom-sa gan a innseaċt do aoinne a fuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ, agus ní ḋuit-se atá mé 'á innseaċt aċ do mo ṁac is sine naċ fuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ. Agus ní mé a ṁarḃ t-eaċ geal duḃ, agus ní ḋuit-se atá mé 'á innseaċt aċ do mo ḋara ṁac, 's é sin naċ fuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ. Aċ ní mé a ṁarḃ do ṁac aċ do ḃean féin a ḃí aċ (uirce) liom-sa mar ġeall ar ċóir cineálta agus ḃí tú liom, aċ ní ḋuit-se atá mé 'á innseaċt aċ do mo ṫríoṁaḋ ṁac ná fuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ.

Nuair an deirḃṡiúr sin, agus le cóṁaċta Ṁic Dé agus an congnaḋ inġ Sé dóiṁ-se i n-mo trioblóid agus mo ḃrón agus leiġis sí mé (molaim Dé). Iarr ^aim-se ~~nuair~~ an aiċeantaiġe uisce gan an deaḃġ sin ḃeiṫ ḃaince amaċ go brác nó go mbainfeaḋ an dá láiṁ a ġearr uirṫe liom-sa é.

Guiḋ mé an t-aiċuinge sin agus iarrfaḋ mé ar Ḋia an cóṁaċt a ṫabairt ḋom inga leiġeas anois."

Ċuimil sí a dá láiṁ ḋe'n ċos agus iṁṫiġ an sgeoċ ḃí glas agus bléis air, iṁṫiġ sí 'na ḃrosna ċríon, léi, anuas. Inga reompa. Ḃí a ċos leiġiste.

Guiḋ sí aḃaile. Ċuir sí sgeol ar an sagart agus baistiġeaḋ ~~an~~ a trí mac léi. Sin deire sgéil "Ridire an Ċlóca Uaine"!

"Well", adúbairt sí, "nuair an deirḃṡiúr, agus ní mé a ḋóiġ do agarḋ ná do ċruinneaċt, ná do ċoirce ná t'eórna ná d'ḟéar aċ do ḃean féin. Agus ċuir sí mionna an leaḃair liom-sa gan a innseaċt do aoinne a ḟuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ, agus ní ḋuit-se aṫá mé 'á innseaċt aċ do mo ṁac is sine nár ḟuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ. Agus ní mé a ṁarḃ t-eaċ geal duḃ, agus ní ḋuit-s atá mé 'á innseaċt aċ do mo ḋara ṁac, é sin náċ ḟuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ. Aċ ní mé a ṁarḃ do ṁac aċ do ḃean féin a ḃí éad (uirṫi) liom-sa mar ġeall ar ċóiṁ cineálta agus ḃí tú liom, aċ ní ḋuit-se atá mé 'á innseaċt aċ do mo ṫríoṁaḋ ṁac ná ḟuair baisteaḋ na h-eaglaise riaṁ.

Nuair an deirḃṡiúr sin, agus le cóṁaċta Ṁic Dé agus an congnaḋ úġ Sé dóiṁ-s in mo ṫrioblóid agus mo ḃrón agus leiġis sí mé (naiṫir Dé). Larr aim-se nuair an aiċionaiġe uirṫe gan an deaḃġ sin ḃeiċ báiṫce amaċ go bráṫ ná go mbeaiṫreaḋ an dá láiṁ a ġearr uirṫe liom-sa é.